

Lieve Jeannette,

15 juli 2018

Je wilde niet meer leven,
Je had de moed al heel lang opgegeven.
dat bracht je in diepere lagen.
Je had vele vragen
en leerde jezelf op een andere manier kennen.
Dat was soms heel erg wennen.
Bijna niemand wist of begreep wat ik aan het doen was,
Het leek niet goed, maar was helder als glas.
We hebben gepraat, gezongen en gestreden.
Dat gaf veel onrust, maar steeds ook weer vrede.

Wij mogen erop vertrouwen,
dat we op elkaar kunnen bouwen,
verbonden blijven,
ook al zien we elkaar niet meer in levende lijve.
Bij ons leven en ons samenzijn,
zal je altijd betrokken zijn.

Je bent niet 'weg',
Het is geen domme 'pech'
Nee, je bent bevrijd
van een zware last.
Iedereen is verblijd,
nu je lichaam niet meer past.

Je geest gaat door
Wij gaan ook verder hoor!
We maken alles af
En gaan dan op een draf
naar jouw graf.
Het voelt niet zwaar,
het tegendeel is waar.
We voelen ons licht en blij,
als een kind zo vrij.

We hebben een enorme taak volbracht
Die ging niet over één nacht.
Ik heb je 17 jaar met elke stap begeleid,
van veel ellende bevrijd.

Je was blij, je was boos,
Je werd vrij en plukte een roos.
17 jaar liep ik aan je zij,
12 jaar waren Marthe en Erik erbij.

Je wilde loskomen van je vader en van mannen,
Ik hielp je, je was onder de pannen.
Wat hebben we hard gewerkt,
niet ongemerkt,
hebben we veel familiepatronen doorbroken.
Door de pijn heen zijn er nieuwe bloemen ontloken.

Ook al werd je zwak en traag,
toch reisde je nog twee maanden mee naar Den Haag,
waar je moeder in een verzorgingshuis zat,
die jou nooit vergat.
Je vond je moeder, ik had je gebracht bij haar,
Je moeder zei nog dat je wanhoop kon veranderen in hoop.
Maar je leven nam een andere loop.
Je leven was klaar.

Je taak was volbracht.
Niemand had dat zo plotseling verwacht.
Je hebt afscheid genomen en je moeder verlaten.
Wij hadden niet in de gaten.,
dat het de laatste keer was geweest
en we elkaar alleen nog zouden ontmoeten in de geest.

Thuis gekomen was je 'dood'moe
op de bank gaan liggen aan rust en ontspanning toe.
We hebben je op de grond, op je bed neergelegd,
je hebt nog een paar laatste woorden gezegd.
We zijn gaan liggen met elkaar,
Dat was ons laatste gebaar.

Bijzonder hoe je meteen tot rust kwam,
toen ik je beide handen in mijn handen nam.
Terwijl je sliep en ik vasthield je handen,
braken langzaam je wereldse banden.
Je ging weg, heel zacht,
onverwacht.

Terwijl je je laatste adem uitblies,
als een zachte bries,
ben je heel licht vertrokken,
ik was niet eens geschrokken.
Wie had gedacht dat doodgaan zo licht kon zijn,
zonder onrust en zonder pijn.

Overgaan zonder pijn,
naar een nieuwe staat van zijn,
zonder angsten, zonder zorgen,
waar geen gisteren meer is en geen morgen.

*Als een pluisje van de paardenbloem ben je er geweest,
uit je lichaam gegaan, was je 'alleen nog' je geest.*

Door onze natuurlijke manier van leven
en we dichtbij onszelf zijn gebleven,
kon je natuurlijk en rustig naar een andere wereld overgaan.
Dat gun je eigenlijk iedereen aan het eind van haar of zijn bestaan.

Zonder morfine of medicijn,
Je had vaak gezegd dat het zo moest zijn,
Helaas mag bijna niemand dat nog meemaken,
omdat we de natuurlijke weg kwijtraken.

Bij de arts die jouw dood vast moest stellen,
rinkelden alle alarmbellen.
Zo verzwakt als je was, kon niet natuurlijk zijn.
Hij vond de sfeer in huis niet fijn,
onttrok zich aan zijn taak,
snel naar de volgende afspraak.

De politie kwam, de lijkschouwer liet uren op zich wachten,
Alles gebeurde wat je niet zou verwachten,
De hel was losgebroken,
ineens werden we in alle kranten, in de buurt en overal besproken,

We zijn door de politie opgepakt, na twee dagen weer losgelaten,
omdat we jou in de steek zouden hebben gelaten.
Niets is minder waar!
We waren altijd, dag en nacht, bij elkaar.

We hebben samen veel moeilijkheden doorgemaakt,
waardoor we niet verder van onszelf zijn geraakt.
Het was niet eenvoudig, soms onmenselijk zwaar,
maar kwamen steeds dichterbij elkaar.

We hebben je lichaam opgehaald en weer thuis op de bank gelegd.
Journalisten overspoelden ons, tegen één heb ik gezegd:
Iedereen mag denken wat hij of zij wil,
maar we gaan niet in op het gegil
dat wij met opzet jou zouden hebben laten gaan
uit je aardse bestaan.
Wij gaan verder met de voorbereiding van de begrafenis
en hopen dat ons daarvoor rust gegund is.

Door verder niemand meer te woord te staan
is de begrafenis wonderbaarlijk mooi en rustig gegaan.
Geen familie, alleen drie nachten wilden komen,
het werd de begrafenis van onze dromen.
Alles wat we wilden kon gebeuren,
een eigen auto, je lichaam in een doek,
zelfgeplukte bloemen om ons op te fleuren.
Alleen mensen die echt wilden, kwamen op bezoek
om samen te zijn bij jouw graf,
wat ons rust en vrede gaf.

Twee nachten bij het graf aan mijn zij,
voelden als zussen, dat maakte me blij.
Bij het zakken van je lichaam in je graf liet ik een traan.
Je wilde een nieuw leven.
Het is je gegeven.
Maar vaak beseffen we niet welk geschenk ons wordt gegeven.
Misschien is dit wel je echte nieuwe leven.

Jeannette, we hopen je vaak te mogen voelen, ervaren of horen
in vlinders, planten, en ons 3-stemmig zingen als in koren.
Halleluja geprezen zij de Heer.
Wij zijn de Schepper dankbaar die ons helpt keer op keer.
Diep ontroerd en blij door alles wat we hebben gekregen,
ontvangen we graag in liefde Zijn of Haar zegen.

liefs Leonoor